

Repertoriul jurisprudenței

HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a cincea)

26 februarie 2015*

„Recurs — Articolul 340 primul paragraf TFUE — Răspunderea contractuală a Uniunii — Articolul 272 TFUE — Clauză compromisorie — Al șaselea program-cadru pentru acțiuni de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative — Contracte privind proiectele Ontogov, FIT și RACWeb — Costuri eligibile și sume plătite de Comisie — Acțiune în constatare — Lipsa unui interes născut și actual de a exercita acțiunea”

În cauza C-564/13 P,

având ca obiect un recurs formulat în temeiul articolului 56 din Statutul Curții de Justiție a Uniunii Europene, introdus la 31 octombrie 2013,

Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion, cu sediul în Atena (Grecia), reprezentată de V. Christianos și de S. Paliou, dikigoroï,

recurentă,

cealaltă parte din procedură fiind:

Comisia Europeană, reprezentată de R. Lyal, de B. Conte și de D. Triantafyllou, în calitate de agenți, asistați de S. Drakakakis, avocat,

pârâtă în primă instanță,

CURTEA (Camera a cincea),

compusă din domnul T. von Danwitz, președinte de cameră, și domnii C. Vajda (raportor), A. Rosas, E. Juhász și D. Šváby, judecători,

avocat general: doamna J. Kokott,

grefier: doamna L. Hewlett, administrator principal,

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 24 septembrie 2014,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 6 noiembrie 2014,

pronunță prezenta

* Limba de procedură: greaca.

Hotărâre

- 1 Prin recursul formulat, Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion solicită anularea Ordonanței Tribunalului Uniunii Europene Planet/Comisia (T-489/12, EU:T:2013:496, denumită în continuare „ordonanța atacată”), prin care acesta a respins ca vădit inadmisibilă acțiunea sa formulată în temeiul articolului 272 TFUE și al articolului 340 primul paragraf TFUE prin care se solicita să se constate că Comisia Europeană a încălcat mai multe contracte încheiate cu recurenta prin respingerea costurilor cu personalul proprii cadrelor cu funcții superioare de conducere care sunt angajații acesteia și că, prin urmare, aceste costuri erau eligibile și nu trebuiau să fie rambursate Comisiei.

Istoricul cauzei

- 2 Istoricul litigiului a fost rezumat la punctele 1-22 din ordonanța atacată după cum urmează:
 - „1 Reclamanta, PLANET AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion, este o societate de consultanță în domeniul gestionării întreprinderilor și a proiectelor. Ea colaborează cu parteneri internaționali și europeni, printre care Comisia [...], în sectorul consultanței în domeniul strategiei, al informaticii și al gestionării proiectelor.
 - 2 Prezenta cauză privește drepturile și obligațiile care decurg pentru Comisie din contractele încheiate cu reclamanta pentru trei proiecte de cercetare. Aceste contracte erau întemeiate pe Decizia nr. 1513/2002/CE a Parlamentului European și a Consiliului din 27 iunie 2002 cu privire la al șaselea program-cadru al Comunității Europene pentru acțiuni de cercetare, de dezvoltare tehnologică și demonstrative care să contribuie la crearea Spațiului european de cercetare și la inovare (2002-2006) (JO L 232, p. 1).
 - 3 Este vorba în special despre contractele încheiate între Comunitatea Europeană, reprezentată de Comisie, și:
 - reclamantă, acționând în calitate de coordonator și membru al unui consorțiu, semnat la 17 decembrie 2003 pentru proiectul «Ontology enabled E-Gov Service Configuration» (Ontogov, nr. 507237);
 - Forschungszentrum Informatik an der Universität Karlsruhe, acționând în calitate de coordonator al unui consorțiu al cărui membru era reclamanta, semnat la 21 decembrie 2005 pentru proiectul «Fostering self-adaptive e-government service improvement using semantic technologies» (FIT, nr. 27090);
 - reclamantă, acționând în calitate de coordonator și membru al unui consorțiu, semnat la 18 decembrie 2006 pentru proiectul «Risk Assessment for Customs in Western Balkans» (RACWeb, nr. 45101) (denumite în continuare, împreună, «contractele în cauză»).
 - 4 Articolul II.24 alineatul 1 punctul a) din contractele în cauză prevede că contribuția financiară a Uniunii Europene este întemeiată pe costurile eligibile declarate de contractanți.
 - 5 Conform articolului II.8 din contractele în cauză, Comisia, înainte de a rambursa costurile declarate de consorțiu și/sau de contractanți la finalul fiecărei perioade de raportare, trebuie să evalueze și să aprobe rapoartele și elementele care pot fi livrate. Potrivit alineatului 4 al aceluiași articol, aprobarea unui raport de către Comisie nu implică scutirea de un audit sau de un control, care poate fi efectuat în conformitate cu dispozițiile articolului II.29.

6 Articolul II.29 din contractele în cauză prevede următoarele:

«1. În orice moment pe durata executării contractului și până la cinci ani după finalizarea proiectului, Comisia poate efectua audituri, fie prin revizori sau auditori științifici sau tehnologici externi, fie prin chiar serviciile Comisiei, inclusiv Oficiul European de Luptă Antifraudă. Aceste audituri pot privi aspecte științifice, financiare, tehnologice și de altă natură (precum principiile de contabilitate și de gestiune), referitoare la buna executare a proiectului și a contractului. Aceste audituri se efectuează pe bază confidențială. Sumele care ar fi datorate Comisiei potrivit rezultatelor acestor audituri pot face obiectul unei recuperări, astfel cum se arată la articolul II.31 [...]

2. Contractanții pun direct la dispoziția Comisiei toate datele detaliate pe care aceasta le poate solicita în scopul de a verifica gestionarea și executarea corectă a contractului.

3. Contractanții păstrează, pe o perioadă de cinci ani de la finalizarea proiectului, originalul sau, în cazuri excepționale temeinic justificate, copiile certificate pentru conformitate cu originalul ale tuturor documentelor aferente contractului. Aceste documente sunt puse la dispoziția Comisiei în cazul în care sunt solicitate pe durata executării unui audit în cadrul contractului.»

7 Conform articolului II.31 alineatul 1 din contractele în cauză, «atunci când o sumă a fost plătită în mod nejustificat contractantului sau când recuperarea este justificată în condițiile contractului, contractantul se angajează să ramburseze Comisiei suma în discuție în condițiile și la data precizate de aceasta».

8 În sfârșit, potrivit articolului 12 din contractele în cauză, acestea sunt guvernate de legea belgiană. Articolul 13 prevede că «Tribunalul [...] sau Curtea de Justiție a Comunităților Europene, după caz, are competența să judece litigiile dintre Comunitate și contractanți în ceea ce privește validitatea, aplicarea sau interpretarea prezentului contract».

9 În perioada 17-21 noiembrie 2008, precum și la 4 decembrie 2008, o societate de audit externă a efectuat, pe seama unității de audit extern a Direcției Generale (DG) «Societatea Informațională și Media» (denumită în continuare «DG Informare»), un audit financiar al reclamantei, axat pe costurile declarate pentru anumite perioade în legătură cu proiectele Ontogov, FIT și RACWeb.

10 Printr-un e-mail din 8 aprilie 2009, societatea de audit a transmis reclamantei raportul de audit provizoriu care punea în discuție în special costurile cu personalul privind trei dintre cadrele [sale] cu funcții superioare de conducere (în continuare, «costurile în litigiu»).

11 La 29 mai 2009, reclamanta a prezentat observații cu privire la respectivul raport de audit provizoriu.

12 La 10 iulie 2009, reclamanta a înaintat o declarație de costuri revizuită, prin care accepta anumite recomandări ale societății de audit.

13 Prin scrisoarea din 11 noiembrie 2009, unitatea de audit extern din cadrul DG Informare a expus motivele pentru care menținea concluziile prezentate în raportul de audit provizoriu și i-a transmis reclamantei raportul de audit final.

14 Prin scrisoarea din 23 decembrie 2009, reclamanta a contestat conformitatea auditului și a invitat Comisia la o întâlnire în scopul de a furniza informații detaliate cu privire la obiecțiile sale.

15 La 4 martie 2010 a avut loc o întâlnire între reclamantă și unitatea de audit extern din cadrul DG Informare. S-a conchis că reclamanta urma să furnizeze Comisiei elemente suplimentare în privința participării cadrelor sale superioare de conducere.

- 16 Prin scrisoarea din 19 aprilie 2010, reclamanta a transmis Comisiei documentația complementară pe care se angajase să o furnizeze.
- 17 Prin scrisoarea din 10 mai 2010, unitatea de audit extern din cadrul DG Informare a înștiințat-o pe reclamantă în legătură cu intenția sa de a efectua un control suplimentar (follow-up audit) la sediul acesteia și a transmis o listă a documentelor justificative care trebuiau să fie prezentate cu ocazia controlului. Acest control a avut loc între 20 și 22 iulie 2010.
- 18 La 3 septembrie și la 9 decembrie 2010, reclamanta a furnizat informații complementare solicitate în cursul respectivului control suplimentar.
- 19 Prin scrisoarea din 22 decembrie 2010, unitatea de audit extern din cadrul DG Informare a înștiințat-o pe reclamantă că a decis să revadă în parte concluziile raportului său, acceptând anumite cheltuieli, dar să mențină concluziile referitoare la costurile în litigiu.
- 20 Prin scrisoarea din 11 februarie 2011, reclamanta și-a prezentat observațiile cu privire la concluziile revizuite ale raportului de audit.
- 21 Prin scrisoarea din 10 aprilie 2012, unitatea de audit extern din cadrul DG Informare a răspuns că își menține cvasitotalitatea concluziilor cu privire la costurile în litigiu.
- 22 Prin scrisoarea din 21 mai 2012, reclamanta și-a reafirmat poziția cu privire la eligibilitatea costurilor în litigiu.”

Procedura în fața Tribunalului și ordonanța atacată

- 3 Prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 noiembrie 2012, recurenta a formulat o acțiune în temeiul articolului 272 TFUE și al articolului 340 primul paragraf TFUE, solicitând să se constate că, respingând costurile în litigiu, Comisia a încălcat mai multe contracte încheiate cu recurenta și că, prin urmare, aceste costuri erau eligibile și nu trebuiau să fie rambursate Comisiei.
- 4 La 24 ianuarie 2013, Comisia a ridicat o excepție de inadmisibilitate în temeiul articolului 114 alineatul (1) din Regulamentul de procedură al Tribunalului. La 11 martie 2013, recurenta a depus observații cu privire la excepția de inadmisibilitate a Comisiei.
- 5 Prin ordonanța atacată, Tribunalul a admis excepția de inadmisibilitate ridicată de Comisie, reținând că recurenta nu avea un interes născut și actual la data introducerii acțiunii.

Concluziile părților în fața Curții

- 6 Recurenta solicită Curții:
 - anularea ordonanței atacate;
 - trimiterea cauzei în fața Tribunalului pentru ca acesta să se pronunțe asupra fondului și
 - obligarea Comisiei la plata cheltuielilor de judecată.
- 7 Comisia solicită Curții să respingă recursul ca fiind vădit nefondat.

Cu privire la recurs

Argumentele părților

- 8 Printr-un motiv de anulare unic, recurenta susține că Tribunalul a săvârșit o eroare de drept atunci când a reținut, la punctele 31-35, 37, 38, 42-45 și 50 din ordonanța atacată, că aceasta nu avea un interes născut și actual la data introducerii acțiunii în temeiul articolului 272 TFUE și al articolului 340 primul paragraf TFUE.
- 9 Recurenta susține că interesul de a exercita acțiunea necesar în cadrul unei acțiuni în constatare prin care se solicită recunoașterea răspunderii contractuale a Uniunii în aplicarea articolului 272 TFUE și a articolului 340 primul paragraf TFUE, precum cea formulată în fața Tribunalului, are un conținut diferit de interesul de a exercita acțiunea necesar în cadrul celorlalte acțiuni care există în dreptul Uniunii, cum sunt acțiunea în anulare și acțiunea în despăgubire.
- 10 Potrivit recurente, interesul de a exercita acțiunea necesar în cadrul unei astfel de acțiuni în constatare prin care se solicită recunoașterea răspunderii contractuale a Uniunii există atunci când se constată, din partea cocontractantului sau a reprezentantului său calificat, o contestare serioasă, sistematică și repetată a unui drept contractual, contestare care introduce în mod rezonabil o incertitudine în ceea ce privește existența, întinderea și libera exercitare a dreptului persoanei interesate. În consecință, interesul de a exercita acțiunea necesar în cadrul unei acțiuni în răspundere contractuală nu ar necesita adoptarea de către Comisie a unui act definitiv cauzator de prejudicii sau existența unui prejudiciu.
- 11 În speță, recurenta apreciază că interesul său de a exercita acțiunea nu este ipotetic, ci realmente născut și actual, în condițiile în care contestațiile repetate din partea Comisiei au creat o incertitudine în ceea ce privește existența dreptului său de a înregistra remunerațiile unor cadre cu funcții superioare de conducere drept costuri directe eligibile.
- 12 În lumina acestor principii, recurenta apreciază că Tribunalul a aplicat în mod eronat criteriul interesului de a exercita acțiunea necesar pentru introducerea unei acțiuni în anulare, și anume existența unui act definitiv, la punctul 34 din ordonanța atacată coroborat cu punctele 45, 35, 37, 38 și 42 din aceasta. Recurenta consideră de asemenea că Tribunalul a aplicat în mod eronat criteriul interesului de a exercita acțiunea necesar pentru introducerea unei acțiuni în despăgubire, și anume existența unui prejudiciu cert, la punctele 42-44 din ordonanța atacată.
- 13 Recurenta arată că Tribunalul a reținut în mod eronat, la punctul 50 din ordonanța atacată, că interesul său de a exercita acțiunea putea să fie născut și actual numai după emiterea de către Comisie a unui ordin de recuperare sau a oricărui alt act. Această cerință ar genera insecuritate juridică pe termen lung pentru particulari, în măsura în care aceștia ar fi obligați să aștepte emiterea unui ordin de recuperare chiar în condițiile în care Comisia ar fi contestat deja dreptul lor contractual în mod serios, repetat și sistematic.
- 14 Comisia apreciază că Tribunalul nu a săvârșit nicio eroare de drept atunci când a reținut că recurenta nu avea un interes născut și actual la data introducerii acțiunii sale în constatarea neîndeplinirii obligațiilor contractuale în temeiul articolului 272 TFUE și al articolului 340 primul paragraf TFUE.
- 15 În primul rând, Comisia arată că Tribunalul nu și-a întemeiat ordonanța atacată pe condițiile de admisibilitate a acțiunilor în anulare. În special, Tribunalul nu și-ar fi întemeiat aprecierea pe lipsa unui act cauzator de prejudiciu în sensul articolului 263 TFUE.

- 16 În al doilea rând, Comisia afirmă că nu a contestat drepturile contractuale ale recurente, în condițiile în care nu a emis o notă de debit pentru a solicita rambursarea costurilor în litigiu. Comisia amintește în această privință că articolul II.29 alineatul 1 din contractele în cauză încheiate cu recurenta prevede că „sumele care ar fi datorate Comisiei potrivit rezultatelor acestor audituri pot face obiectul unei recuperări”. În aplicarea acestei dispoziții, redactarea unui raport final defavorabil nu ar conduce în mod automat la recuperarea costurilor în litigiu, dat fiind că serviciile competente ale Comisiei își păstrează puterea discreționară de a cere sau de a nu cere rambursarea lor. *A fortiori*, în speță, redactarea unui raport defavorabil de către unul dintre serviciile sale interne, în condițiile în care procedura de audit nu era finalizată, nu poate fi considerată drept o contestare a drepturilor contractuale ale recurente. Comisia apreciază că, în definitiv, nu există încă niciun litigiu între părțile contractante, având în vedere că niciuna dintre ele nu a luat măsuri concrete pentru a impune aplicarea unei clauze contractuale cu privire la care părțile ar fi în dezacord.
- 17 În al treilea rând, Comisia apreciază că faptul că nu a emis încă o notă de debit nu determină nicio consecință negativă pentru recurentă. Această situație nu ar genera nicio insecuritate juridică în condițiile în care, pe de o parte, posibilitatea Comisiei de a solicita rambursarea este supusă prescripției în conformitate cu dispozițiile dreptului național în materie de contracte și, pe de altă parte, eventualul ordin de recuperare ar fi supus unui control jurisdicțional complet.

Aprecierea Curții

- 18 Cu titlu introductiv, trebuie subliniat că, prin cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 8 noiembrie 2012, recurenta a formulat o acțiune în constatare întemeiată printre altele pe articolul 272 TFUE. Astfel, după cum a subliniat avocatul general la punctul 16 din concluzii, acțiunea formulată de recurentă în fața Tribunalului urmărea obținerea nu a unei prestații din partea Comisiei, ci a unui constatări din partea instanței Uniunii care să îi permită să păstreze sume deja plătite de Comisie în temeiul contractelor în cauză.
- 19 Având în vedere caracterul declaratoriu al acțiunii formulate de recurentă în fața Tribunalului, este necesar să se verifice dacă instanța Uniunii este competentă să judece acest tip de acțiune, și aceasta fără a aduce atingere faptului că Comisia nu a invocat neкомпetența Tribunalului în cursul procedurii în fața acestuia și nici în cursul prezentei proceduri.
- 20 Astfel, fiind vorba despre o problemă care privește însăși competența instanței Uniunii, aceasta trebuie să fie invocată din oficiu de către instanță chiar și în situația în care niciuna dintre părți nu a solicitat acest lucru (a se vedea în acest sens Hotărârea Germania/Înalta Autoritate, 19/58, EU:C:1960:19, p. 488, precum și Hotărârea Ferriera Valsabbia și alții/Comisia, 154/78, 205/78, 206/78, 226/78-228/78, 263/78, 264/78, 31/79, 39/79, 83/79 și 85/79, EU:C:1980:81, punctul 7). Pe de altă parte, părțile au fost invitate să prezinte observații cu privire la acest aspect ridicat din oficiu de Curte.
- 21 În această privință, Curtea a avut deja ocazia să statueze că, deși, printr-o clauză compromisorie încheiată în temeiul articolului 272 TFUE, se poate conveni asupra soluționării litigiului de către Curte prin aplicarea legii naționale care guvernează contractul, competența sa de soluționare a unui litigiu privitor la acest contract se stabilește doar prin raportare la prevederile acestui articol și la conținutul clauzei compromisorii, fără a putea fi invocate prevederile dreptului național care s-ar opune atribuirii acestei competențe (Hotărârea Comisia/Zoubek, 426/85, EU:C:1986:501, punctul 10, și Hotărârea Comisia/Feilhauer, C-209/90, EU:C:1992:172, punctul 13).
- 22 Potrivit articolului 272 TFUE coroborat cu articolul 256 TFUE, Tribunalul este competent să se pronunțe în primă instanță în temeiul unei clauze compromisorii cuprinse într-un contract de drept public sau de drept privat încheiat de Uniune sau în numele acesteia.

- 23 Reiese din cele de mai sus că articolul 272 TFUE constituie o dispoziție specifică ce permite sesizarea instanței Uniunii în temeiul unei clauze compromisorii speciale prevăzute de părți pentru contracte de drept public sau de drept privat, fără nicio limitare legată de natura acțiunii introduse în fața instanței Uniunii.
- 24 Cu toate acestea, este necesar să se verifice dacă, în speță, clauza compromisorie introdusă în contractele în cauză conferea Tribunalului competența de a judeca acțiunea în constatare formulată de reclamantă.
- 25 Potrivit dispozițiilor clauzei compromisorii înscrise la articolul 13 din contractele în cauză, Tribunalul sau Curtea, după caz, are competența să judece litigiile dintre Uniune și contractanți în ceea ce privește validitatea, aplicarea sau interpretarea acestor contracte. Rezultă că această clauză compromisorie nu limitează competența Tribunalului sau a Curții nici cu privire la natura acțiunii.
- 26 Având în vedere modul său de redactare, clauza compromisorie menționată este astfel de natură să constituie temeiul competenței Tribunalului sau a Curții de a judeca o acțiune în constatare, cum este cea în cauză, având ca obiect un litigiu între Uniune și recurentă în ceea ce privește validitatea, aplicarea sau interpretarea contractelor menționate.
- 27 În această privință, nu încapе îndoială că acțiunea formulată de recurentă în fața Tribunalului avea ca obiect interpretarea contractelor în cauză și îndeosebi eligibilitatea costurilor în litigiu din perspectiva acestor contracte.
- 28 Tribunalul a reținut însă, la punctul 33 din ordonanța atacată, că recurenta nu a dovedit că, la data introducerii acțiunii, aceasta era întemeiată pe un interes născut și actual care să necesite protecție juridică.
- 29 Recurenta apreciază că, procedând astfel, Tribunalul a săvârșit o eroare de drept în măsura în care, în cadrul unei acțiuni în constatare, ar fi suficient, pentru a da naștere unui astfel de interes, ca un drept contractual să fie contestat în mod serios, sistematic și repetat de una dintre părțile la contract, creând astfel o incertitudine pentru unul dintre cocontractanți în ceea ce privește existența sau întinderea dreptului respectiv. Această condiție ar fi îndeplinită în speță, în condițiile în care Comisia ar fi contestat în mod serios, sistematic și repetat dreptul recurenteii la rambursarea costurilor în litigiu.
- 30 Comisia afirmă că nu a contestat drepturile contractuale ale recurenteii, pentru motivele rezumate la punctul 16 din prezenta hotărâre. În esență, Comisia arată că, la data introducerii acțiunii recurenteii în fața Tribunalului, ea nu solicitase încă rambursarea costurilor în litigiu prin emiterea unei note de debit și că eligibilitatea acestor costuri făcea obiectul unei proceduri de audit nefinalizate, al cărei raport final nu ar avea în niciun caz caracter imperativ pentru serviciile de recuperare ale Comisiei în temeiul articolului II.29 alineatul 1 din contractele în cauză.
- 31 În această privință, trebuie amintit că interesul unui reclamant de a exercita acțiunea trebuie să existe, având în vedere obiectul acțiunii, la momentul introducerii acesteia, sub sancțiunea inadmisibilității (a se vedea, prin analogie și în ceea ce privește acțiunea în anulare, Hotărârea Wunenburger/Comisia, C-362/05 P, EU:C:2007:322, punctul 42, precum și Hotărârea Cañas/Comisia, C-269/12 P, EU:C:2013:415, punctul 15).
- 32 Or, potrivit constatărilor Tribunalului care figurează la punctul 34 din ordonanța atacată, la data introducerii acțiunii, nicio cerere de rambursare pentru cheltuielile avansate în cadrul contractelor în cauză nu fusese încă emisă de serviciul competent al Comisiei. În plus, Tribunalul a precizat, la punctul 35 din ordonanța atacată, că eligibilitatea costurilor în litigiu făcea obiectul unei proceduri de audit, care nu este decât o procedură prealabilă și preparatorie, distinctă de procedura care poate să conducă eventual la o recuperare, aceasta din urmă fiind efectuată de serviciile operaționale ale Comisiei.

- 33 Pe de altă parte, din cuprinsul punctelor 36-39 din ordonanța atacată reiese că această procedură de audit nu fusese încă finalizată la data introducerii acțiunii recurente și că serviciul Comisiei însărcinat cu auditul menționat a continuat să comunice cu aceasta, chiar ulterior acestei date, în legătură cu o eventuală modificare a concluziilor prealabile ale auditului respectiv.
- 34 Având în vedere împrejurările amintite la punctele 32 și 33 din prezenta hotărâre, recurenta nu poate susține în mod întemeiat că, la data introducerii acțiunii în fața Tribunalului, avea un interes născut și actual care necesita protecție juridică.
- 35 Astfel, în condițiile în care eligibilitatea costurilor în litigiu făcea încă obiectul unei proceduri de audit, al cărei raport final nu ar avea în nici un caz caracter imperativ pentru serviciile de recuperare ale Comisiei, este necesar să se constate că Comisia nu determinase încă în mod definitiv costurile pe care le considera ca nefiind eligibile din perspectiva dispozițiilor pertinente ale contractelor în cauză. Or, aspectul dacă și în ce măsură costurile respective ar putea în mod efectiv să dea naștere la o cerere de rambursare din partea Comisiei era încă incert. Prin urmare, recurenta nu avea un interes de a exercita acțiunea la data introducerii acesteia.
- 36 Din cele expuse anterior rezultă că Tribunalul nu săvârșit nicio eroare de drept atunci când a reținut că recurenta nu avea un interes născut și actual care să necesite protecție juridică la data introducerii acțiunii.
- 37 Rezultă din toate cele expuse anterior că motivul invocat de recurentă în susținerea recursului nu poate fi primit și, prin urmare, acesta trebuie respins în întregime.

Cu privire la cheltuielile de judecată

- 38 În temeiul articolului 184 alineatul (2) din Regulamentul de procedură al Curții, atunci când recursul nu este fondat, Curtea se pronunță asupra cheltuielilor de judecată. Potrivit articolului 138 alineatul (1) din același regulament, aplicabil procedurii de recurs în temeiul articolului 184 alineatul (1) din acesta, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată.
- 39 Întrucât Comisia nu a solicitat obligarea recurente la plata cheltuielilor de judecată, aceasta din urmă și Comisia suportă propriile cheltuieli de judecată.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a cincea) declară și hotărăște:

1) Respinge recursul.

2) Planet AE Anonymi Etaireia Parochis Symvouleftikon Ypiresion și Comisia Europeană suportă propriile cheltuieli de judecată.

Semnături